

Abstrakt

Tato práce se zabývá porozuměním historii ve filozofii Ralpa Walda Emersona a Karla Marxe jako představitelů idealistického a materialistického způsobu tohoto porozumění. Ukáže, že oba přístupy mají v podstatě jako svůj základní princip Hegelovu dialektiku. Emerson, stejně jako Hegel, považoval za hybnou sílu historie světového ducha (světový rozum), který lidstvo vede a zajišťuje jeho rozvoj a kontinuitu historických období. Marx nabídl jinou, materialistickou, ale rovněž dialektickou interpretaci běhu historie, v níž vnímá společnost jako celek schopný samostatného rozvoje a vysvětluje změny ve společenských útvarech rozvinutím výrobních sil, které narušují rovnováhu mezi sebou samými a výrobními vztahy, z čehož vyplývá nutnost změnit tyto vztahy a za nimi stojící další „nadstavbové“ vztahy, neboli celou společnost. V rámci výzkumu je rovněž posouzena jejich reprezentace podstaty života, bytí jednotlivce a společenské komunity a svobody. Především je rozebírán Emersonův koncept „spoléhání na sebe sama“ a Marxův koncept odcizení. Jsou analyzovány rozpory a společné body těchto dvou filozofů. Práce rozebírá a analyzuje podobnosti a rozdíly v pohledech Emersona a Marxe na ideální společnost a způsoby, jak jí docílit.

Klíčová slova

Ralph Waldo Emerson, Karl Marx, americký romantismus, Hegelova dialektika, pojetí historie, soběstačnost, odcizení